

Ἐκεῖ ἐν τούτοις εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἀκτῆς παραμένουσι ἀκόμη, μέσα εἰς τὴν κατερχομένην δλονέν σκοτίαν δύο μόλις διακρινόμενοι σκιαί. Εἶναι ὁ γέρον Εὐβουλος καὶ ἡ Ἀριστονίκη, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς καρφωμένους εἰς τὸ μακρυνόμενον σκάφος, τὸ ἀπαύστως εἰς τὴν σκιάν τῆς νυκτὸς βυθιζόμενον, τὸ ὁποῖον δὲν διακρίνουσι σχεδὸν πλέον ἢ ἐκ μικροῦ πρυμναίου φανοῦ. Τότε ἐπέρχεται εἰς αὐτοὺς ἡ ἰδέα ν' ἀνάψουν ἓνα μέγαν πυρσὸν καὶ τὸν πυρσὸν αὐτὸν θέλουσι τὸν ἀνάπτει καὶ τὸν διατηρεῖ ὄλας τὰς νύκτας μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τῆς «Ἀριστονίκης», ὅπως ὀδηγήσῃ καὶ σφίξει τοὺς ναυτιλλομένους καὶ φέρῃ καλὸν εἰς τὸν Φάβλλον. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν ὁ φανὸς διατηρήθη εἰς δόξαν τῶν νικητῶν καὶ ἐφώτιζεν ἐφ' ὅσον ἡ Κρότων ὑπῆρχεν. Σήμερον εἰς τὴν θέσιν του εἰς ἰσχυρὸς φάρος ὀδηγεῖ τοὺς ναυτιλλομένους εἰς τὰς τρικυμιώδεις πολλαίς ἐκείνας ἀκτάς. Εἰς τὰ περι τὴν βάσιν αὐτοῦ λίθινα κράσπεδα πηγαινουν πολλαίς τὰς σεληνοφωτιστοὺς νύκτας νὰ καθήσουν αἱ βερζινέλλαι τῆς Κοτρόνε καὶ διηγοῦνται μεταξύ των τὰ θαύματα τῆς Παναγίας δελ - Κάπο. Τὰ θαύματα τῆς ποτινίας Ἡρας ἔχουσι λησμονηθῆναι πρὸ πολλοῦ! Ἀλλὰ καὶ τριῆρεις δὲν ἐξοπλίζονται πλέον διὰ τὴν Σαλαμίνα!

Ἀθήναι, Ἰούnius 1908

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΡΑΔΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Χαΐνε]

Ἐλα μαζί μου... Ὅλα τώρα σώπασαν
κ' εἴμαστε οἱ δύο μας μέσ' ἑστῆ νύχτα μόνοι·
σχορπᾶ τ' ἀγέρι μυστικὸ νανούρισμα,
μὰ στὴν καρδιά μου ἀγρυπνοῦν οἱ πόνοι.

Δὲν θὰ σοῦ πῶ πῶς σ' ἀγαπῶ... Περάσανε
τὰ χρόνια ποῦ θαρροῦσα εὐτυχισμένα,
δὲν θέλω πειὰ νὰ θυμηθῆς στ' ἀνώφελα
τὰ περασμένα ποῦ δὲν ζοῦν γιὰ σένα.

Μονάχα τώρα ποῦ δὲν μὲ κυττάζουνε,
θέλω μπροστά σου μιὰ νὰ γονατίσω...
Μὴ φοβηθῆς... Ξεύρω νὰ κλαίω μόνος μου
μὴ φοβηθῆς... σιγὰ θὰ σοῦ μιλήσω...

Ἄχ νᾶξευρες! Μὰ ὄχι! Δὲν λέω τίποτε...
Εἰν' ἡ καρδιά σου ξένη στὴ δική μου,
καλλίτερα τὰ λόγια μου νὰ σβύσουνε...
Ἄχ! νᾶσβυνε μαζί τους κ' ἡ ζωὴ μου!

Μερίνα

ἌΓΓ. ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ